

Besluit arbeidsuren bereikbaarheidsdiensten

SZW

17 december 1998/nr.

SV/WWV/98/36309b

Directie Sociale Verzekeringen

De Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, J.F. Hoogervorst Gelet op artikel 16, zevende lid, en artikel 20, zesde lid, van de Werkloosheidswet;

Besluit:

Goed te keuren het door het Landelijk instituut sociale verzekeringen op 12 november 1998 getroffen wijzigingsbesluit van het besluit van 18 december 1986, nr. 86/8052 inzake regels om bij de berekening van het aantal arbeidsuren, uren waarin geen arbeid is verricht, gelijk te stellen met arbeidsuren, en uren waarin arbeid is verricht, buiten beschouwing te laten en van het besluit van 20 oktober 1994, nr. 945145 inzake nadere regeling eindiging recht op uitkering Werkloosheidswet.

Dit besluit wordt, tezamen met het goedgekeurde besluit en de toelichting daarop, bekendgemaakt in de Staatscourant.

's-Gravenhage, 17 december 1998.

De Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid,
J.F. Hoogervorst.

Bijlage

Wijzigingsbesluit van het besluit van 18 december 1986 en het besluit van 20 oktober 1994

Het Landelijk instituut sociale verzekeringen,
Gelet op artikel 16, zevende lid, en artikel 20, zesde lid,
Werkloosheidswet;
Besluit:

Artikel I

Aan het Besluit van 18 december 1986, nr. 86/8052 inzake regels om bij de berekening van het aantal arbeidsuren, uren waarin geen arbeid is verricht, gelijk te stellen met arbeidsuren, en uren waarin arbeid is verricht, buiten beschouwing te laten, (Stcrt. 1986,

248) wordt een nieuw artikel 4c toegevoegd, dat komt te luiden:

Artikel 4c

1. Voor de berekening van het aantal arbeidsuren, bedoeld in artikel 16, tweede lid, van de Werkloosheidswet, worden buiten beschouwing gelaten de arbeidsuren waarin bereikbaarheidsdiensten zijn verricht.
2. Het eerste lid van dit artikel is niet van toepassing indien voor de arbeidsuren waarin bereikbaarheidsdiensten zijn verricht, een vergoeding is ontvangen die tenminste gelijk is aan de voor de betreffende werknemer geldende vergoeding voor het verrichten van zijn overige arbeid.
3. Voor de toepassing van dit besluit wordt onder bereikbaarheidsdiensten verstaan: het buiten de gebruikelijke werktijden en/of plaats beschikbaar zijn om op aanwijzing door of namens de werkgever direct arbeid te verrichten.

Artikel II

Aan het Besluit van 20 oktober 1994, nr. 945145 inzake nadere regeling eindiging recht op uitkering Werkloosheidswet (Stcrt. 1994, 210) wordt een nieuw artikel 4a toegevoegd, dat komt te luiden:

Artikel 4a

1. Voor de berekening van het aantal arbeidsuren, bedoeld in artikel 20, derde en vierde lid, terzake waarvan het recht op uitkering eindigt, worden buiten beschouwing gelaten de arbeidsuren waarin bereikbaarheidsdiensten zijn verricht.
2. Het eerste lid van dit artikel is niet van toepassing indien voor de arbeidsuren waarin bereikbaarheidsdiensten zijn verricht, een vergoeding is ontvangen die tenminste gelijk is aan de voor de betreffende werknemer geldende vergoeding voor het verrichten van zijn overige arbeid.
3. Voor de toepassing van dit besluit wordt onder bereikbaarheidsdiensten verstaan: het buiten de gebruikelijke werktijden en/of plaats beschikbaar zijn om op aanwijzing door of namens de werkgever direct arbeid te verrichten.

Artikel III

Dit besluit treedt in werking op de eerstvolgende maandag na publicatie in de staatscourant.

Dit besluit zal met de toelichting worden gepubliceerd in de Staatscourant.

Amsterdam, 12 november 1998.

J.E. Buurmeijer, voorzitter.

Behoort bij mijn besluit van 17 december 1998, Directie Sociale Verzekeringen, Nr. SV/WWV/98/363098.

Mij bekend:

*de Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid,
J.F. Hoogervorst.*

Toelichting

Algemeen

Bereikbaarheidsdiensten zijn diensten waarin werknemers feitelijk geen arbeid verrichten, maar voor de werkgever bereikbaar zijn om indien noodzakelijk (bijna) direct arbeid te kunnen verrichten. De werknemer is in zekere mate vrij de bereikbaarheidsdienst naar eigen inzicht in te richten, maar wordt in die vrijheid begrensd door de noodzaak direct ingezet te kunnen worden. In een uitspraak van 4 februari 1992 (RSV 92/215) heeft de Centrale Raad van Beroep geoordeeld dat ook de uren waarin de werknemer alleen bereikbaar diende te zijn, aangemerkt dienden te worden als arbeidsuren: er is ook bereikbaarheidsdiensten feitelijk sprake van een zekere mate van ondergeschiktheid, een bereikbaarheidsdienst is in belangrijke mate vrijheidsbeperkend, de prestatie is van waarde voor de betreffende instelling, en in de literatuur zijn geen aanwijzingen dat een zo beperkte betekenis aan het begrip arbeid gegeven moet worden. Dat een vergoeding lager dan het minimumloon wordt uitgekeerd, achtte de Centrale Raad niet van doorslaggevend belang om te kunnen spreken van arbeidsuren.

Gevolgen uitspraak Centrale Raad

Toepassing van de wettelijke bepalingen zoals de Centrale Raad die voorstaat, leidt tot onbillijke uitkomsten. Wanneer bereikbaarheidsdiensten (en

de vergoeding die men daarvoor ont-
vangt) volledig worden meegerekend
bij de vaststelling van het dagloon,
leidt dit tot een zeer laag gemiddeld
loon per uur, dat bij volledige werk-
loosheid weliswaar een weerspiegeling
is van het werkelijke loon van de
betrokken werknemer, maar bij
(gedeeltelijke) werkhervatting tot
ongewenste resultaten leidt. De syste-
matiek van de wet brengt mee dat
werkhervatting de uren en niet de
inkomsten op de uitkering in minde-
ring worden gebracht. Hervatting in
een bereikbaarheidsdienst is financieel
onaantrekkelijk en hervatting in een
normaal betaalde functie wordt extra
beloond.

Het volledig in aanmerking nemen van
bereikbaarheidsdiensten, leidt door-
gaans tot een excessief hoog gemid-
deld aantal arbeidsuren. Van de werk-
nemer wordt verlangd beschikbaar te
zijn voor een zelfde aantal uren. Waar
de werknemer dat weigert, wordt de
uitkering naar evenredigheid vermin-
dert; waar de werknemer in een naar
gangbare begrippen volledige dienst-
betrekking het werk hervat, wordt hij
geacht voor het resterende arbeids-
urenverlies beschikbaar te blijven.
Gelet hierop is er voor gekozen een
besluit te nemen waarin deze onge-
wenste effecten worden weggenomen.
Daartoe wordt een nieuwe bepaling
opgenomen in het besluit van 18
december 1986 die daarop neerkomt,
dat de uren waarop de werknemer wel
bereikbaar was om arbeid te verrich-
ten, maar geen arbeid heeft verricht,
buiten beschouwing worden gelaten
voor de berekening van het aantal
arbeidsuren als bedoeld in artikel 16,
tweede lid.

Met de hier voorgestelde beleidslijnen
en de toe te voegen bepaling in het
besluit van 18 december 1986 wordt
het principe van de uitspraak van de
Centrale Raad niet aangetast (namelijk
dat bereikbaarheidsdiensten feitelijk
arbeidsuren zijn en dus bij de toepas-
sing van de wettelijke bepalingen,
zoals de wekeneis, de jareneis, volledig
in aanmerking genomen dienen te
worden) niet aangetast, maar worden
alleen de niet-bedoelde neveneffecten
geneutraliseerd. Voor de volledigheid
wordt hier opgemerkt, dat ook in de
Arbeidstijdenwet bereikbaarheidsdien-
sten niet als arbeidstijd worden
beschouwd (artikel 5.11).

Beëindiging recht op uitkering

Artikel 20 is het spiegelbeeld van arti-
kel 16. Artikel 16 ziet op het ontstaan
van het recht op uitkering en artikel 20
op de beëindiging daarvan. Wanneer
de uren in bereikbaarheidsdiensten,
waarop men wel bereikbaar was maar
geen arbeid heeft verricht, buiten
beschouwing worden gelaten bij de
vaststelling van het gemiddeld aantal
arbeidsuren als bedoeld in artikel 16,
dan dienen deze ook buiten beschou-
wing te blijven bij de uren die kunnen
leiden tot (gedeeltelijke) beëindiging
van het recht op uitkering. In artikel 2
van dit besluit wordt daarom aan het
besluit van 20 oktober 1994 een bepa-
ling toegevoegd van die strekking dat
uren waarop men wel bereikbaar was
om arbeid te verrichten, maar geen
arbeid heeft verricht, buiten beschou-
wing worden gelaten bij de vaststel-
ling van arbeidsuren als bedoeld in
artikel 20, derde en vierde lid.

*Financiële vergoeding bereikbaarheids-
diensten*

Doorslaggevend voor de onbevredi-
gende uitkomsten is de geringe ver-
goeding die voor de bereikbaarheids-
diensten wordt uitgekeerd. Wanneer
de vergoeding tenminste gelijk is aan
de voor de betreffende werknemer
geldende vergoeding bij arbeid, kan
daarvan geen sprake mee zijn. In dat
geval is er ook geen reden een rege-
ling toe te passen die afwijkt van wat
voor andere arbeidsuren geldt. Om die
reden is in het besluit worden vastge-
legd dat voor de uren waarover een
beloning wordt ontvangen die tenmin-
ste gelijk is aan de voor de betreffende
werknemer geldende vergoeding bij
arbeid, niet buiten beschouwing wor-
den gelaten.

Amsterdam, 12 november 1998.

J.F. Buurmeijer, voorzitter.